

การเมือง การปกครอง ยุค คสช.

ดร.ธิดา วัฒนภูมิ*

บทนำ

บทความนี้ผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นถึงมุมมองด้านรัฐประศาสนศาสตร์ต่อการเมือง และการปกครอง ในยุคของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ หรือ คสช. (ปี พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๕๙) ว่าทั้งสองเรื่องนั้นเป็นเช่นไร แต่อาจจะไม่ครอบคลุมในประเด็นที่สังคมให้ความสนใจ กล่าวคือ ผู้เขียนจะวิเคราะห์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและการปกครองที่มุ่งตรงไปที่ผู้นำประเทศนั้นก็คือ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติเท่านั้น ผู้เขียนขอย้ำว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัวในฐานะนักวิชาการเท่านั้นที่เห็นความเปลี่ยนแปลงไปในการบริหารราชการแผ่นดินในรอบเกือบสองปีที่ผ่านมา ซึ่งผู้เขียนจะวิเคราะห์ในสองประเด็นโดยเริ่มที่ละประเด็น กล่าวคือ ประเด็นเรื่องการเมือง และประเด็นเรื่องการปกครอง

ประเด็นการเมือง

ในประเด็นดังกล่าวนี้ผู้เขียนต้องย้อนไปช่วงที่มีการรัฐประหารในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๗ เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖:๓๐ น. โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) อันมีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นหัวหน้าคณะ ยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลรักษาการของนายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล นับเป็นรัฐประหารครั้งที่ ๑๓ ในประวัติศาสตร์ไทย รัฐประหารดังกล่าวเกิดขึ้นหลังวิกฤตการณ์การเมืองซึ่งเริ่มเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ เพื่อคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฯ และอิทธิพลของนายทักษิณ ชินวัตร (อดีตนายกรัฐมนตรี) ในการเมืองไทยในขณะนั้น ซึ่งต้องยอมรับร่วมกันว่าการเมืองในช่วงนั้นเข้าขั้นวิกฤติ ประชาชนทั่วไปในกรุงเทพฯ และปริมณฑลเกิดความหวาดกลัวรู้สึกไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงทำให้เหล่าทหารโดยการนำของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ต้องเข้ายึดอำนาจเพื่อที่จะทำให้สถานการณ์สงบ

อีกมิติหนึ่งเมื่อมีการรัฐประหารของพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ทำให้สถานการณ์บ้านเมืองสงบในทันที แต่ต้องยอมรับอีกประการหนึ่งว่าอำนาจที่ได้มาของรัฐบาลรัฐประหาร ย่อมมีกลุ่มการเมืองที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการเข้ามามีอำนาจ จึงทำให้การบริหารการเมืองนั้น อยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากพอสมควร เพราะนักการเมืองส่วนมากที่เสียผลประโยชน์ต่างไม่พอใจ ออกมาคัดค้านและเสนอแนวความคิดที่ขัดต่อแนวทางการดำเนินของรัฐบาล คสช.

ประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอในบทความนี้ เป็นสถานการณ์การเมืองเมื่อมีการรัฐประหารแล้วเป็นเช่นไร ต่อคำถามดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่า การเมืองในสถานการณ์การปกครองแบบนี้ไม่ว่าจะเป็นการเมือง หรือแนวคิดทางการเมือง รวมถึงนักการเมืองหรือพรรคการเมืองต่าง ๆ ย่อมไม่สามารถดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการเมืองได้ เพราะอาจจะขัดต่อประกาศของ คสช. ที่ได้ประกาศไว้เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ตามประกาศที่ ๗/๒๕๕๗ เรื่องห้ามชุมนุมทางการเมือง ซึ่งถือเป็นความผิด

* อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ตามกฎหมาย ฉะนั้นการแสดงออกในเรื่องของการเมืองจึงถือว่าเป็นการปิดปากและปิดตาของนักการเมืองหรือแม้กระทั่งนักวิชาการด้านนี้ด้วย กล่าวคือ ปิดปาก หมายความว่า นักการเมืองหรือนักวิชาการไม่สามารถแสดงออกถึงประเด็นต่าง ๆ ของการเมืองได้ เพราะ คสช. อาจจะมองว่าขัดต่อประกาศซึ่งจะนำไปสู่สถานการณ์ที่ไม่สงบและวุ่นวายอีกครั้ง ฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นจากผลการดำเนินการของรัฐบาลเป็นเรื่องที่รัฐบาลดำเนินการเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองทั้งสิ้น ฉะนั้นจึงไม่สามารถแสดงออกได้ทั้งด้านการกระทำหรือแม้กระทั่งความคิดก็ตาม ส่วนการปิดตาก็เช่นเดียวกัน เห็นให้ทำเสมือนไม่เห็น ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะออกแถลงการณ์อยู่เสมอว่า สามารถแสดงความคิดเห็นทางการเมืองได้ตลอดเวลาที่ทำให้เกิดความรู้สึกและไมก่ให้เกิดความแตกแยกขึ้นในสังคมแต่เมื่อมีกลุ่มคนที่จัดเวทีหรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองก็จะถูกเรียกเข้าพบเพื่อปรับทัศนคติอยู่เสมอตามที่ปรากฏตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งเหล่านี้ก็ปฏิบัติตามคำสั่งหรือนโยบายของผู้นำประเทศหรือหัวหน้า คสช. ที่ชื่อว่า พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นั่นเอง

จึงทำให้เห็นว่าการเมืองในช่วงนี้เป็นช่วงมืดบอด นักการเมืองนั่งเงียบเข้าบ้านปิดประตูนั่งดูข่าวตามหน้าทีวี นักวิชาการ ไม่สามารถแสดงออกได้ต้องแสดงออกโดยการนั่งจับเข่าคุยกันไปพลาญด้วยเหตุผลว่าถ้าแสดงออกมากเกินไป อาจจะถูกปรับทัศนคติได้

นี่มิใช่ว่าเป็นการประชดประชันในการเมืองของรัฐบาลรัฐประหารแต่เป็นความจริงที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นในมุมมองของการเมืองภายใต้การนำของ คสช. นั้นถามว่าบ้านเมืองเป็นเช่นไร ประชาชนมีความพอใจต่อเรื่องเหล่านี้หรือต่อประเด็นที่เกิดขึ้นหรือไม่ ถ้าพิจารณาจากผลสำรวจของนิด้าโพลที่ได้ทำการสำรวจความพึงพอใจของการบริหารประเทศของ คสช. ในรอบ ๒ ปีนี้จะเห็นว่าระดับความสุขของประชาชนในรอบ ๒ ปีการบริหารราชการแผ่นดินของ คสช. เพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ ร้อยละ ๔๓.๒๘ ระบุว่า มีความสุขเท่าเดิม เพราะ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่แตกต่าง จากที่ผ่านมา โดยเฉพาะเรื่องเศรษฐกิจปากท้องที่ยังต้องการได้รับการแก้ไขอยู่ บางอย่างก็ดีขึ้นแต่บางอย่างก็แย่ลง ผลงานยังไม่เห็นเด่นชัด เป็นรูปธรรม การบริหารงานยังไม่ทั่วถึง และแก้ไขไม่ตรงจุด และบางนโยบายของ คสช. ก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของประชาชน รองลงมา ร้อยละ ๓๗.๖๘ ระบุว่า มีความสุขเพิ่มขึ้น เพราะ บ้านเมืองสงบเรียบร้อย ไม่วุ่นวาย ไม่มีความขัดแย้งทางการเมืองโดยเฉพาะปัญหาเรื่องการชุมนุม การแบ่งพรรคแบ่งพวก ประชาชนไม่เครียด ในการดำรงชีวิตของประชาชนดีขึ้นกว่าเดิม รู้สึกปลอดภัยในชีวิตมากขึ้น มีการบังคับใช้กฎหมายบางข้อที่เข้มงวดมากขึ้น คณะทำงาน คสช. ทำงานรวดเร็ว และประสานงานกับรัฐบาลเพื่อช่วยเหลือประชาชนอย่างเต็มที่ การสานต่อนโยบายต่าง ๆ มีความต่อเนื่องและรวดเร็ว เช่น การคมนาคม ขณะที่ ร้อยละ ๑๘.๒๔ ระบุว่า มีความสุขลดลง เพราะ เศรษฐกิจไม่ดี ข้าวของแพงขึ้น รายรับไม่พอกับรายจ่าย เกษตรกรลำบาก โดยเฉพาะราคาผลผลิตทางการเกษตรที่ตกต่ำลง ซึ่งเมื่อก่อนดีกว่านี้ ประชาชนบางส่วนยังไม่ได้รับการช่วยเหลือ และการทำงานบางครั้งมีการใช้ระบบทางทหารและอำนาจทางการเมืองมากเกินไป เช่น การจำกัดสิทธิเสรีภาพในแสดงออกทางความคิดเห็น ไม่มีความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวและภาพลักษณ์ของประเทศ ร้อยละ ๐.๔๐ อื่น ๆ ได้แก่ บางอย่างมีความสุขเพิ่มขึ้น บางอย่างมีความสุขลดลง และร้อยละ ๐.๔๐ ไม่ระบุ/ไม่แน่ใจ

ในส่วนตัวของผู้เขียนเองก็ต้องยอมรับว่าการเข้ามายึดอำนาจของ คสช. ทำให้สถานการณ์บ้านเมืองสงบและมีความปลอดภัยยิ่งขึ้น อาจจะเป็นกรรมหรือกิเลสของคนในประเทศไทยที่อาจเป็นไปได้ที่ชอบให้มีการบังคับ ไม่ชอบความเป็นประชาธิปไตย

ที่กล่าวเช่นนั้นก็เพราะว่าการเมืองมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ทุกภาคส่วนก็เกิดความกลัวไม่กล้าที่จะแสดงออกหรือกระทำในสิ่งที่ส่อไปในทางที่ผิดกฎหมายเพราะผู้ใช้กฎหมายเอาจริงกับการบังคับใช้กับผู้ที่กระทำความผิด ถามว่าที่ผ่านมาหรือในสถานการณ์ปกติกฎหมายเหล่านี้มีอยู่หรือไม่ ตอบว่าในสถานการณ์ปกติกฎหมายเหล่านี้ก็ยังมีอยู่เหมือนเดิมเพียงแต่การบังคับใช้นั้นไม่เข้มงวด ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากเหตุผลหลายประการ

ต่อประเด็นคำถามข้างต้นนั้นผู้เขียนมองว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าการเมืองในยุคที่ คสช. เข้ามานั้นเกิดความสงบสุข อาจเป็นเพราะว่าประชาชนส่วนใหญ่เกิดความรู้สึกว่ามีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและบ้านเมืองเกิดความสงบไม่มีความวุ่นวาย จึงทำให้ คสช. อยู่ได้และควบคุมการเมืองได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า การเมืองในยุค คสช. มีทั้งส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดี กล่าวคือ ส่วนที่ดีคือทำให้การเมืองมีเสถียรภาพ เอกภาพไม่เกิดความวุ่นวายในแวดวงการเมือง ทำให้การเมืองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตามประกาศของ คสช. ในส่วนที่ไม่ดีคือ แก่นแท้ของการเมืองคือความเป็นประชาธิปไตยหายไป ประเด็นนี้อาจทำให้นานาประเทศเกิดความเข้าใจการเมืองไทยผิดไป อย่างไรก็ตามทุกประเทศทั่วโลกเมื่อเกิดความไม่สงบขึ้นภายในประเทศหรือการเมืองของประเทศนั้นเข้าสู่ขั้นวิกฤตจนถึงขั้นเข้ายึดอำนาจของฝ่ายทหารหรือรัฐประหารแล้วนั้น ผู้นำในการทำรัฐประหารย่อมใช้อำนาจเท่าที่มีในการปกครองประเทศให้เกิดความสงบสุขเร็วที่สุดเท่าที่สามารถจะกระทำได้ ไม่แปลกที่ประเทศไทยก็เป็นแบบนี้เช่นกัน

ประเด็นการปกครอง

ถ้าจะกล่าวถึงการปกครองในยุคของการก่อรัฐประหารนั้น ไม่ว่าจะเป็นการก่อรัฐประหารในยุคใดสมัยใดก็ตาม การปกครองประเทศในภาวะการณ์แบบนี้แทบจะไม่มี ความแตกต่างกันเลย ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้น ประเด็นนี้ ผู้เขียนต้องย้อนกล่าวถึงมูลเหตุของการก่อรัฐประหารก่อนว่า ส่วนมากนั้นมีมูลเหตุมาจากอะไร ประเทศไทยมีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมา มีการก่อรัฐประหาร จำนวน ๑๓ ครั้ง โดยในครั้งแรกนั้นเป็นการปฏิวัติยึดอำนาจจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ ซึ่งการปฏิวัติครั้งนี้มีผู้นำหรือหัวหน้าคณะราษฎรทั้งหมดสี่คน ประกอบด้วย พันเอกพระยาทรงสุรเดช (เทพ พันธุมเสน) พันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา (พจน์ พหลโยธิน) พันเอก พระยาฤทธิอัคเนย์ (สละ เอมะศิริ) และ พันโท พระประศาสน์พิทยายุทธ์ (วัน ชูถิ่น) โดยหลังจากนั้นก็ได้มีการแต่งตั้ง พระยามโนปกรณนิติธาดา เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศไทยหลังจากการปฏิวัติยึดอำนาจแล้ว โดยมูลเหตุของการปฏิวัติในครั้งนี้คือ เป็นการปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศไทยจากรบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ไปเป็นระบอบประชาธิปไตย จากนั้นอีก ๓ เดือน ก็มีการก่อรัฐประหารโค่นอำนาจของ พระยามโนปกรณนิติธาดา โดยการนำของพลเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา ซึ่งมีมูลเหตุคือ เพื่อทำการรัฐประหารล้มรัฐบาลพระยามโนปกรณนิติธาดา

พร้อมกันนั้นก็ได้มีการแจกประกาศแถลงการณ์แก่ประชาชนถึงเหตุผลของการรัฐประหารว่า “ด้วย คณะรัฐมนตรีที่บริหารราชการแผ่นดิน ณ บัดนี้ไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ โดยเริ่มต้นปิดสภา ผู้แทนราษฎร แล้วงดใช้รัฐธรรมนูญ คณะทหารบก ทหารเรือ และพลเรือนจึงได้ดำเนินการเพื่อให้มีการเปิดสภาผู้แทนราษฎรดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ...”

จากนั้นก็มีการก่อรัฐประหารเรื่อยมาจนถึงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๗ ถือเป็นครั้งที่ ๑๓ โดยการนำของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ซึ่งยึดอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินของ นางสาว ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี และมูลเหตุของการยึดอำนาจในครั้งนี้ก็คือ ประชาชนเกิดความแตกแยกในหมู่คณะ ไม่มีความสามัคคีกัน เกิดการแบ่งแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย จึงทำให้บ้านเมืองเกิดความวุ่นวาย และส่งผลกระทบต่อการบริหารประเทศโดยรวม ผู้นำก็ไม่สามารถที่จะหาทางออกหรือทางแก้ไขได้ จึงเป็นสาเหตุทำให้ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบกในขณะนั้นยึดอำนาจการปกครอง

หลังจากที่ได้มีการยึดอำนาจการปกครองดังกล่าวแล้วประเทศไทยก็อยู่ในภาวะปกติหรืออาจจะเรียกได้ว่าภาวะ “ศุภย์” เพราะถือว่าเป็นการเช็ดระบบการปกครองใหม่ โดยรัฐบาลใหม่ ซึ่งมีหัวหน้า คสช. เป็นผู้กำหนดนโยบายในการปกครองและมีการออกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับชั่วคราว ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และแต่งตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญฉบับถาวรต่อไป

จากทั้งหมดที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ส่วนมากมูลเหตุของการก่อรัฐประหารจะมาจาก การก่อการจลาจล บ้านเมืองเกิดความวุ่นวายอันเนื่องมาจากความคิดไม่ตรงกัน หรืออาจจะเกิดเพราะข้ออำนาจเปลี่ยน ไม่มีการถ่วงดุลอำนาจกัน จึงทำให้มีการรัฐประหารเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม การปกครองของรัฐบาลรัฐประหารนั้น ถือเป็นเรื่องที่น่าให้ความสนใจ กล่าวคือ ในภาวะการณปกติการปกครองโดยการใช้อำนาจของรัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญกลับพบว่า ประชาชนส่วนมากขาดความสามัคคีกัน มีความคิดที่แตกแยก แบ่งพรรคแบ่งพวกกันชัดเจนในเกือบทุกยุคทุกสมัย แต่เมื่อใดก็ตามที่มีการรัฐประหารและมีการควบคุมสั่งการ และใช้อำนาจแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้ว สิ่งที่คณะรัฐประหารนำมาบังคับใช้ก็เป็นกฎหมายฉบับเดียวกันกับการปกครองในภาวะการณปกติตนเอง ประเด็นนี้จึงทำให้ผู้เขียนอดที่คิดไม่ได้ว่า รัฐบาลไทยเราเหมาะที่จะใช้การปกครองแบบเผด็จการกระนั้นหรือ? แต่นี่ก็เป็นเพียงความคิดของผู้เขียนเพียงถ้อยเดียวเท่านั้น ซึ่งความเป็นจริงแล้วก็คงเป็นไปได้ เพราะประเทศไทยได้ก้าวผ่านการปกครองแบบนี้มานานมากแล้ว และการปกครองแบบเผด็จการก็จะส่งผลกระทบต่อหลายอย่าง โดยเฉพาะกับนานาอารยประเทศด้วย

กลับมากล่าวถึงประเด็นการปกครองของคณะรักษาความสงบแห่งชาติหรือ คสช. ว่าในปัจจุบันการปกครองเป็นแบบใด และการปกครองแบบนี้เป็นที่พอใจของประชาชนหรือไม่ ต่อประเด็นคำถามนี้ผู้เขียนมองว่า ถ้าจะมองเฉพาะในส่วนของการปกครองประเทศของ คสช. นั้น ถือว่าเป็นการปกครองที่ทำให้บ้านเมืองเกิดความสงบเรียบร้อย โดยมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง มีการจัดระเบียบสังคมในหลายภาคส่วน และในแต่ละด้านยังได้มีการปฏิรูป จัดได้ว่าเป็นสิ่งที่ดี ทำให้ประชาชนเกิดความพอใจและเกิดความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการเข้ามายึดอำนาจการปกครองดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่าการปกครองโดยการนำของทหาร พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นั้นเป็นการปกครองแบบทหารเต็มรูปแบบในระยะแรกๆ แต่หลังจากนั้นซึ่งผ่านช่วง

เปลี่ยนผ่านได้ระยะหนึ่งก็มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครอง โดยได้เชิญทุกขั้วอำนาจเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครอง ถือเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่จะทำให้เกิดความปรองดองขึ้นในชาติ ถึงกระนั้นก็ตาม การปกครองที่ได้มาจากการยึดอำนาจเช่นนี้ ย่อมทำให้ผู้มีอำนาจคุมการปกครองแต่เดิมไม่พอใจ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะไม่มีอำนาจเสียแล้ว

ดังนั้น การปกครองในระยะเวลาสองปีที่ คสช. ปกครองประเทศนั้น ถ้าพิจารณาเฉพาะเรื่องปกครองโดยไม่มองเรื่องเศรษฐกิจ ปากท้องและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และรวมถึงความเชื่อถือของนานาอารยประเทศแล้ว ก็ถือได้ว่าการปกครองของ คสช. ประสบความสำเร็จ บรรลุวัตถุประสงค์ของการยึดอำนาจ และสิ่งที่จะต้องระวังและพิจารณาต่อไป คือ รัฐบาลชุดนี้จะอยู่ในอำนาจอีกนานแค่ไหน? มีการวางแผนที่จะสืบทอดอำนาจหรือไม่? ถึงแม้ว่าจะมีการร่างรัฐธรรมนูญ และได้กำหนดวางแผนให้มีการเลือกตั้งไว้ล่วงหน้าแล้วก็ตาม จะเชื่อได้อย่างไรว่าผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จเคยสั่งซึ่งนี้ให้คนทั้งประเทศทำตาม จะลงจากบันไดอำนาจนี้ ..ลงได้.